

Arrest

nr. 211 557 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 10 oktober 2015 België is binnengekomen, dient op 10 oktober 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland als vluchteling erkend werd op 13 april 1998. De verzoekende partij brengt ook haar verblijfstitel bij waaruit blijkt dat haar verblijfskaart tot 14 april 2020 verlengd werd.

Op 15 september 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Afghaanse nationaliteit beschikken. U weet niet wat uw etnische achtergrond is, wel dat u tot de Yusufzai stam behoort en een soennitisch moslim bent.

U verklaart wellicht in Kama (Nangarhar) geboren te zijn en op jonge leeftijd met uw oudere broer Afghanistan verlaten te hebben. Uw ouders en andere broer zouden immers in de oorlog met de Russen om het leven gekomen zijn. Uw broer zou u meegenomen hebben naar Pakistan, waar jullie eerst een tweetal jaren in Peshawar (Khyber- Pakhtunkhwa) en nadien een tiental jaren in Rawalpindi (Punjab) gewoond zouden hebben. Voor een betere toekomst zou uw broer u omstreeks 1990 naar Griekenland gestuurd hebben. U verbleef ongeveer twintig jaar in Griekenland en oefende er verschillende jobs uit. U diende in 1996 een asielaanvraag in Griekenland in en werd er in 1998 erkend als Afghaans vluchteling.

Omwille van de moeilijke economische situatie en medische problemen ten gevolge van een hartoperatie, kreeg u het vanaf 2008 moeilijk om werk te vinden in Griekenland. Daarnaast was u ook bang voor jongerenbendes die buitenlanders aanvielen. Zo zou u in 2010 zelf tot tweemaal toe zijn kunnen ontsnappen aan een groep jongeren.

In 2012 kwam u voor het eerst naar België. U bleef enkele maanden in België en keerde dan terug naar Griekenland. In 2013 kwam u terug naar België en bleef opnieuw enkele maanden. U diende vergeefs een aanvraag in tot het verkrijgen van een werkvergunning en keerde daarop terug naar Griekenland. In 2015 kwam u terug naar België en zou sindsdien het land niet verlaten hebben.

Op 10 oktober 2015 diende u in België een aanvraag tot regularisatie in obv artikel 9bis, dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd geweigerd.

Begin 2017 werd u opgepakt en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem, waar u enkele maanden verbleef. U werd in vrijheid gesteld en diende op 24 april 2017 een asielaanvraag in België in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee originele Griekse vluchtelingenkaarten, een origineel Grieks vluchtelingenpaspoort, een originele Griekse buspas, een bundel documenten mbt uw asielaanvraag in Griekenland, een arbeidscontract en een beslissing tot weigering van een werkvergunning in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken blijkt dat u op 13 april 1998 door Griekenland als Afghaans vluchteling werd erkend. Hierbij moet worden benadrukt dat dit gegeven géénszins met zich meebrengt dat het Commissariaat-generaal u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt internationale bescherming dient toe te kennen. Het Commissariaat-generaal moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

De vaststelling dat u de vluchtelingenstatus werd verleend door Griekenland houdt bovendien evenmin in dat het Commissariaat-generaal verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het Commissariaat-generaal de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, § 1, 6° in samenlezing met artikel 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij

voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek door Griekenland, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem.

Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het Commissariaat-generaal immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten te onderzoeken. De commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 13 april 1998 als Afghaans vluchteling erkend werd door de Griekse instanties, géén voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. Dit klemmt in voorliggend geval des te meer, daar uit het geheel van onderstaande vaststellingen duidelijk blijkt dat u ten overstaan van het Commissariaat-generaal géénszins aannemelijk hebt gemaakt dat u over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken en er bijaldien sprake is van doelbewuste misleiding van de Europese asielinstanties.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ongeacht uw erkenning als Afghaans vluchteling in Griekenland, stelt het CGVS vast dat u uw beweerde Afghaanse nationaliteit allerm minst aannemelijk kon maken. Zelfs rekening houdend met een mogelijk vertrek uit Afghanistan op jonge leeftijd (waar ook weinig geloof aan gehecht kan worden, zie verder), kan verwacht worden dat u een minimum aan kennis van uw beweerd land van herkomst en een betere kennis van de taal zou hebben. U bleek echter niets van Afghanistan te weten, en had daarnaast een opvallend gebrek aan kennis van uw beweerde moedertaal.

Ten eerste bleek uw **kennis van Afghanistan zo goed als onbestaande**. Zo gaf u aan dat u dacht dat u afkomstig bent van Kama in Afghanistan, maar kon daar enkel over vertellen dat dit nabij Jalalabad lag. Hoe ver uw geboorteplaats dan wel van Jalalabad zou liggen, wist u niet, zelfs niet bij benadering (zie CGVS, p.7). Wat Kama precies was wist u evenmin, noch in welke provincie het ligt (zie CGVS, p.7). Van Behsud (aangrenzend district) had u nog nooit gehoord (zie CGVS, p.17). Dat u bij uw asielaanvraag in Griekenland Jalalabad had opgegeven als uw geboorteplaats, omdat uw broer dat verteld zou hebben (zie DVZ Verklaring, pt.10), is tekenend. **Daarnaast** bleek u geen enkele provincie in Afghanistan te kennen. Van Afghaanse steden kende u enkel Kabul, Jalalabad en Kandahar, maar wist niet waar in Afghanistan Kandahar ligt (zie CGVS, p.16).

Eveneens opmerkelijk, zeker gezien het belang binnen de Afghaanse maatschappij, is de vaststelling dat u niet bleek te weten welke verschillende etnieën in Afghanistan wonen. U wist zelfs niet tot welke etnie u zelf behoorde (zie CGVS, p.8; zie DVZ Verklaring, pt.6). U gaf aan dat u enkel wist dat u tot de Yusufzai stam behoorde, maar kon niets meer vertellen over deze stam. U wist ook niet waar in Afghanistan deze stam woont (zie CGVS, p.8).

Verder kende u de Afghaanse kalender niet (zie CGVS, p.19), noch kende u Afghaanse nieuwskanalen (zie CGVS, p.16). **Ook** wist u niet hoe de Afghaanse vlag er uit ziet. Uw uitleg hiervoor spreekt bovendien boekdelen: "Ik weet helemaal niets van Afghanistan, waarom zou ik dan weten hoe die vlag eruit ziet." **Voorts** kende u amper Afghaanse prominenten. U gaf aan al eens gehoord te hebben van

Najibullah en generaal Massoud, maar kon helemaal niets meer over hen vertellen (zie CGVS, p.12). Van Gulbuddin Hekmatyar had u nog nooit gehoord (zie CGVS, p.16). U had **evenmin** enig idee van wanneer de schoolvakanties in Afghanistan gehouden worden (zie CGVS, p.10). Ook als u zelf geen school heeft gelopen, zou het u niet mogen zijn ontgaan wanneer de kinderen in Kama schoolvakantie hebben.

Verder is het uiterst bevreemdend dat iemand die beweert als Afghaan ongeveer twaalf jaar in Pakistan gewoond te hebben, niet zou weten welke documenten Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (kunnen) verkrijgen (zie CGVS, p.11). U wist **ook** niet wie er aan de macht was in Afghanistan wanneer u Pakistan verliet (zie CGVS, p.12).

Uw uitleg voor het gebrek aan kennis, dat u Afghanistan op jonge leeftijd verlaten zou hebben, overtuigt echter allerm minst. Vooreerst bleken ook uw verklaringen daarover niet geloofwaardig (zie verder). **Bovendien** is het niet aannemelijk is dat u zich nooit (terdege) naar uw herkomst geïnformeerd zou hebben, of geen minimale kennis van Afghanistan zou hebben vergaard via andere Afghanen in diaspora, via Afghaanse media of andere kanalen. U gaf aan dat u veel moeite zou hebben gedaan om bvb over uw geboorteplaats meer te weten te komen, maar dat het niet kon. U was ook niet overtuigend in uw verklaringen over deze pogingen. U zou immers verschillende mensen van Kama ontmoet hebben en zelfs geld hebben betaald om meer informatie te verkrijgen (zie CGVS, p.16). Dat u zelfs dan nog zo'n schrijnend gebrek aan kennis over uw geboorteregio/ land van herkomst tentoon zou spreiden, is niet aannemelijk.

Ten tweede konden ook uw **verklaringen over uw beweerde vertrek op jonge leeftijd uit Afghanistan niet overtuigen.** Zo verklaarde u 6 of 7 jaar (zie CGVS, p.9), of eerder 7 of 8 jaar (DVZ Verklaring; pt.4, pt.10) geweest te zijn bij vertrek uit Afghanistan. U zou geboren zijn in 1968 of 1969. U zou met uw broer vertrokken zijn omwille van de oorlog met de Russen. Zoals algemeen bekend, begon deze echter pas in 1979, waardoor u minstens 10 jaar oud moet geweest zijn. **Verder** konden ook uw verklaringen over de persoonlijke aanleiding van jullie vertrek niet overtuigen. Uw vader zou in het Afghaans leger hebben gediend en in dienst overleden zijn. U wist echter niet waar hij gestationeerd was of wat hij er precies deed. Ook uw broer zou in het leger hebben gediend, maar ook van zijn dienst wist u helemaal niets (zie CGVS, p.9). Uw moeder en deze broer zouden thuis gedood zijn, maar ook daarvan kon u niets vertellen (zie CGVS, p.10). Uw uitleg voor dit opvallend gebrek aan kennis, dat uw andere broer, met wie u naar Pakistan zou gevlucht zijn, u er niets over verteld zou hebben, overtuigt allerm minst. Ook deze broer zou bij dat incident gewond zijn geraakt. Dat u zich in al de jaren die u samen met deze broer doorbracht, nooit zou hebben geïnformeerd naar de redenen waarom jullie jullie land van herkomst zouden hebben moeten verlaten, is niet aannemelijk.

Ten derde heeft het CGVS op basis van uw verklaringen en gebrekkige taalkennis ook **ernstige twijfels bij uw bewering dat u een etnische Pathaan bent.** Zo wist u zoals vermeld niet tot welke etnie u behoorde (zie CGVS, p.8; zie DVZ Verklaring, pt.6), zeer opmerkelijk gezien het belang ervan binnen de Afghaanse maatschappij. **Verder** gaf u aan dat pashtou uw moedertaal was, maar ook hierbij kunnen ernstige vraagtekens gemaakt worden. Zo deed u er tijdens uw gehoor ook alles aan om uw zinnen zo kort mogelijk te houden. Daarnaast werd tijdens beide gehoren, zowel op de DVZ als op het CGVS, vastgesteld dat uw kennis van uw beweerde moedertaal, zeer gebrekkig is (zie Verklaring Betreffende Procedure, pt.2, zie CGVS). Ten slotte bleek u ook liever te tellen in het Urdu, en gaf u aan dat u in het pashtou niet verder kon tellen dan tot 10 (zie CGVS, p.3, p.19).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt uw verklaarde herkomst geloofwaardig te maken. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden origine, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee

Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen kernaspecten van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreken heeft gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid.

Volledigheidshalve dient nog op gemerkt te worden dat u in Griekenland over de vluchtelingenstatus beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Na een korte theoretische uiteenzetting stelt de verzoekende partij dat: *"In casu, blijkt uit huidig geschil dat verzoeker, zijn gewoonlijk verblijf, voor zijn aankomst in België, in Griekenland gehad heeft. Bijgevolg, zijn aanvraag ten opzicht van Griekenland dienst geëvalueerd te worden teneinde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te kunnen bepalen in de zin van artikel 3 van het EVRM.*

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS geeft verzoeker toelichtingen omtrent zijn vrees en behandelingen in Griekenland gegeven, alwaar hij noodgedwongen werd uit Griekenland te verlaten.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing een geen evaluatie van zijn gewoonlijk verblijfplaats gemaakt heeft, zijnde een motivering van de bestreden beslissing vanuit Afghanistan i.p.v. Griekenland.

Dienvolgens is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen.

Indienen Uw Raad van mening zou zijn dat de motivering van de bestreden beslissing vanuit de invalshoek van Afghanistan conform is aan de vigerende normen, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing eveneens schuldig gemaakt heeft aan de schending van de hierna vermelde normen."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de verzoekende partij dat:

"Ten eerste verwerpt de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker omwille van het feit dat, volgens de bestreden beslissing, verzoeker niet meegewerkt heeft in het kader van het onderzoek naar zijn gegronde vrees voor vervolging.

Volgens de bestreden beslissing heeft verzoeker niet aangetoond dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, dit omwille van het feit dat verzoeker niets van Afghanistan weet en een gebrek aan kennis omtrent zijn moedertaal heeft.

Verzoeker is van mening dat de beweringen van de bestreden beslissing in strijd is met de motiveringsplicht van administratief beslissing in de zin dat de neergelegde documenten, waaronder zijn paspoort, aantonen dat verzoeker in Afghanistan werd geboren.

Bij zijn asielaanvraag in Griekenland, heeft verzoeker alle documenten met betrekking tot zijn Afghaanse nationaliteit bij de bevoegde autoriteiten aldaar neergelegd. Zijn Afghaanse nationaliteit werd door de Griekse autoriteiten reeds verifieerd en goedgekeurd waarna hij voormelde paspoort werd verleend. In voormelde paspoort staat ontegensprekelijk te lezen dat verzoeker in Afghanistan werd geboren.

Dienvolgens is de bewering van verwerend partij, zijnde dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit niet heeft, in strijd met de stukken in het dossier.

Volledigheidshalve voegt verzoeker er aan toe dat hij zijn land van herkomst verliet toen hij zeer kleine (6 à 7 jaar oud) was en zonder besef van de evenementen van zijn land van herkomst. Het lijkt volledig logisch dat na zoveel jaren in het buitenland, verzoeker niet veel van zijn land kan onthouden.

Hoe kan men nu verwachten van een kind die zeer kleine was toen hij zijn land verliet, een paraat kennis te hebben van aangrenzende district, provincies, dorpen, verschillende etnieën in Afghanistan, Afghaanse prominenten, de militair dienst van zijn vader... etc.?

Meer nog, beweert de bestreden beslissing dat verzoeker geen kennis van schoolvakanties in Afghanistan heeft. Welnu, heeft verzoeker de vier kanten van een school in Afghanistan gezien? Als verzoeker in Afghanistan niet geschoold is, dan is de bestreden beslissing hieromtrent volledig onredelijk.

Dat de bestreden beslissing geen rekening met voormelde elementen willen houden is een teken van een disproportionele beslissing die in strijd is met de materiele motiveringsplicht.

In het licht van voorgaande is verzoeker van mening dat er geen reden zijn om zijn herkomst uit Afghaanse in twijfel te trekken en dat hij tot op heden een gegrond en actueel asielmotieven heeft. Meer nog, dat bij een mogelijk terugkeer naar Afghanistan, hij een reële risico loopt om onmenselijk en vernederend behandeld te worden in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Ten tweede, stelt Uw Raad vast dat de aanvraag van verzoeker in het kader van de subsidiaire bescherming door de bestreden beslissing niet werd onderzocht.

Meer nog stelt Uw Raad vast dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert zonder onderzoek noch motivering waarom de subsidiaire bescherming wordt geweigerd.

Aangezien verzoeker zijn land van herkomst verliet toen hij 6 à 7 jaar was, dat op heden hij geen enkel familieband met zijn land van herkomst heeft en gezien het algemeen veiligheidsproblemen in zijn regio van herkomst, is verzoeker van mening dat hij een reële risico op het lijden van ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt vast dat de motieven tot weigering van de subsidiaire bescherming niet op eenvoudige

element - feitelijke gegevens - de weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen en dat de weigering van de subsidiaire bescherming niet werd gemotiveerd.

Dienvolgens is de voornaamste doelstelling van de formele en materiële motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr.

167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Hierdoor schendt de bestreden beslissing eveneens de formele en materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of de verzoekende partij een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS

12 maart 2018), aangezien zij reeds internationale bescherming geniet in Italië. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de de verzoekende partij reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat zij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan de verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land. Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming genieten.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij een verblijfskaart heeft verkregen op grond van de vluchtelingenstatus die Griekenland heeft erkend. De verblijfskaart van de verzoekende partij is geldig april 2020.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin de verzoekende partij zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese

Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Griekenland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken.

In het gehoorverslag van 7 september 2017 verklaart de verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij nooit persoonlijke problemen in Griekenland heeft gekend. Ook stelt de verzoekende partij uitdrukkelijk dat ze nooit problemen heeft gehad met de Griekse autoriteiten of met individuen in Griekenland. Wel maakt de verzoekende partij melding van de volgende twee incidenten:

"Wat bedoelde u eigenlijk met angst om aangevallen te worden?

*Er zijn tieners in GR, 16,17 of 18, zij vallen buitenlanders aan
2 keer heb ik zo'n incident overleefd.*

Kan u me vertellen over die incidenten?

Ik werkte in een hotel, ik kwam terug van het werk

Normaal gezien stoppen ze je onderweg als je alleen bent, slagen je dan en nemen je spullen af.

Voor ze me naderden, ben ik weggelopen, omdat ik de straten goed kende.

<Stilte.>

Twee keer zo?

Ja, twee keer hetzelfde.

Wanneer is dat gebeurd?

Het was in 2010, toen werkte ik in het hotel.

Weet u preciezer wanneer?

Dat weet ik niet precies.

Wie was het precies?

GR tieners, maar ik ken ze niet.

Hoe worden zij genoemd, die jongeren?

Zij hebben geen specifieke naam, maar ze komen van dezelfde regio. Als ze buitenlanders zien, dan vallen ze hen aan.

Van welke regio komen ze dan?

Ze zitten overal, ze zijn niet van 1 plaats, ze komen van overal.

Ze hebben u niets gedaan, zei u, u kon op tijd ontkomen?

Ja.

Tweemaal?

Ja.

Heeft u aangifte van de incidenten gedaan?

Nee, omdat de politie niet graag verslagen noteert, ze luisteren niet naar je.

Hoe weet u dat, u heeft het niet geprobeerd?

Ik wist al dat ze niets zouden doen.

Behalve die 2 incidenten, niets van persoonlijke problemen gehad in GR?

Nee, ik had daarnaast helemaal geen problemen."

Voorts heeft de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat zij Griekenland heeft verlaten omdat de economische situatie zeer slecht is, dat ze geen werk had en bang was te worden gediscrimineerd.

Er dient echter te worden vastgesteld dat op basis van voormelde beschreven incidenten, de slechte economische situatie in Griekenland, het gegeven dat de verzoekende partij geen werk meer vond en vreesde gediscrimineerd te worden niet kan worden besloten dat dit als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd kan worden. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land waar als vluchteling werd erkend, *in casu* Griekenland, ondraaglijk wordt. Uit al het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in Griekenland dermate gevisieerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat de verzoekende partij hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming. Ook maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de Griekse Staat niet bereid en in staat is om bescherming te bieden. Daarenboven heeft de verzoekende partij aangegeven dat het

gegeven dat ze op het ogenblik van haar vlucht uit Griekenland geen werk meer vond het gevolg was van haar medische situatie (gehoorverslag, p. 17).

Gezien de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS